

La preposició conjuntiva

La preposició *amb* i la conjunció copulativa *i* poden tenir, en algun cas, un valor equivalent. Podem parlar, aleshores, de l'ús conjuntiu de la preposició *amb* o bé dir que aquest mot té el valor de preposició conjuntiva.

Aquesta identitat de valor entre la preposició *amb* i la conjunció *tes* veu molt bé en algunes denominacions tradicionals de plats o menges, com *mongetes amb botifarra* i *carn amb peres* al costat de *cap i pota* o *sang i fetge*. Malgrat que en les primeres prevalgui la idea de companyia o associació i en les altres cada un dels dos termes coordinats conservi la seva independència, sense subordinació del segon al primer, aquesta diferència és tan atenuada que no és sinó l'ús tradicional que manté la doble solució gramatical. Com a exemple d'aquest contacte entre les funcions prepositiva i conjuntiva, se sol indicar, a les gramàtiques de les llengües romàniques, oracions com *El professor amb els alumnes van anar a fer una excursió* i *El professor i els alumnes van anar a fer una excursió*, en què es pot dir que la preposició *amb* té la mateixa funció que la conjunció *i*, com demostra l'ús del verb en la forma del plural. Efectivament, si *amb* mantenia, en aquella oració, el seu caràcter prepositiu, el verb hi revestiria la forma del singular, en concordança amb el terme principal o subordinant del subjecte, és a dir,

el professor: El professor amb els alumnes va anar a fer una excursió.

El contacte entre les funcions prepositiva i conjuntiva representat per l'ús indistint de la preposició *amb* i la conjunció *tes* pot observar també en determinades construccions en què s'expressa un cert sentit consecutiu. Efectivament, una construcció com *Una altra sotragada com aquesta i ens arruïnem del totes* pot resoldre igualment amb la preposició *amb*, col·locada, però, a l'inici de tot el període: *Amb una altra sotragada com aquesta ens arruïnem del tot*. És cert que en la primera d'aquestes dues construccions creïem endevinar la intervenció d'un verb sobreentès, amb què la conjunció *i* representa plenament la seva funció copulativa, d'enllaç entre dues oracions, i que en la segona no costa gaire de veure que la preposició *amb* expressa la seva idea habitual i pròpia de concurrència a una acció, però sembla ben evident que les dues frases tenen el mateix sentit global. Dit altrament, es tracta de dues solucions facultatives per a l'expressió de la mateixa idea. Hi ha qui, en aquests casos, recorre alhora a l'ús de la preposició *i* de la conjunció: «*Amb una altra sotragada com aquesta i ens arruïnem*», cosa que constitueix una duplicació gramatical innecessària i inadequada.